

LA CARITAT

*Quan Déu, pensant en l'home exclamà: Sia,
és que vaig dir: en el cel no hi cap mon flam;
i brollà com un llamp de poesia
a dintre l'univers el cor d'Adam.*

*En gerracar la humanitat mos llaços,
caigué en un negre abisme de tristor;
per jo, movent de l'Home-Déu els braços
la retorní en el cel de mes amors,*

*A la Verge més pura vaig fer mare,
dant-li per fill el mateix Fill diví;
i el mateix Fill Etern de l'Etern pare
vaig fer baixar a la terra sols per mi.*

*A l'esprit que divaga i que somnia,
de l'ideal cercant la dolça font,
jo li mostro les deus de la Poesia
i de la ditxa el brollador fecon.*

*Pel trist vellet, pel jove solitari,
per l'orfe que desitja un ser amic,
servo en mon pit com dintre d'un sacrari,
un cor tendrívola on llurs noms escric.*

*Les verges de la terra me coneixen
com orenetes el taulat volgut;
els àngels rossos en mes mans i peixen
l'essència de l'eterna joventut.*

*El que taupeja en menyspreuable prosa,
li ensenyo mos jardins d'inspiració;
amb ma pluja beneïta i abundosa
tot s'engalana d'esclatant verdor.*

*Com la pensa de Déu, per tot arriba
la subtil força de mon gran esprit;
sóc mar que mai pot assolir la riba,
sóc la claror que omplena l'infinit.*

*Sóc mantell ample que a qui ho vol abriga,
el sol més pur que en l'horitzó somriu;
dels homs plauria'm ser l'eterna amiga
i aixopluga'ls com aus d'un mateix niu.*

*Sóc el colosal poema que s'esbomba
de la Creació en el llibre misteriós,
lava que sobre el temps ardits tomba,
cobada al si d'un infinit boirós.*

*Sóc la vida de Déu. Sóc la potença
que engruna estrelles i que engendra cels
Jo de t'etern moc la carroça immensa:
jo li arrabaco sos profunds anhels!*

Francesc Viver, Prev.

*Premi en el Certamen Literari de la ciutat d'Olot a
l'any 1902.*